

ELLLENGUATGE

Estar-hi d'acord

El Diccionari Fabra exemplifica d'una manera suficient l'ús de la locució verbal *estar d'acord* (al mot *acord*): *No estan d'acord en res, En això no estic pas d'acord amb vós, Estic d'acord (amb tu, etc.) que hi vagin, Estic d'acord (amb tu, etc.) que és un bon home*. Observem que si el primer exemple, contràriament als altres tres, no duu cap complement de designació personal introduït per la preposició *amb* (*amb tu, amb ella, amb aquells, etc.*), és perquè el verb revesteix la forma del plural, amb què s'entén clarament que les dues o més persones entre les quals hi ha acord són les que constitueixen el subjecte (sobrentès) d'aquest verb. En els altres exemples, en què el verb revesteix la forma del singular, sembla endevinar-se una insistència a indicar que al costat del complement que designa el punt de possible acord, introduït per la preposició *en* o bé per la conjunció *que* si és una oració, no ha de mancar el complement de designació personal introduït, tal com hem dit, per la preposició *amb*.

Els dos complements que, tal com hem vist, admet la locució *estar d'acord*, l'un introduït per la preposició *amb* i l'altre per la preposició *en* (que abdica o cau davant la conjunció *que*), són, tots dos, susceptibles d'ésser representats pel pronom *hi*: *Estic d'acord amb tu que és bo, però no hi estic d'acord que sigui car*, en què *hi* voldria dir «amb tu», i *Estem d'acord en aquest punt o no hi estem d'acord?* en què *hi* ha de significar «en aquest punt». Cal convenir, però, que aquests exemples, especialment el primer, tenen tot l'aspecte de pertànyer a la llengua teòrica. En canvi, una frase com *Ell va dir que era admissible però jo no hi estic d'acord*, en què el pronom *hi* sembla representar un complement complex: «amb ell, que era admissible», o si es vol «que digués que era admissible», pertany sens dubte a la llengua real. Notem, encara, aquesta altra reducció més àmplia: *Hi estàs d'acord? - Sí, sí que hi estic*.

En suma, seria potser difícil de dir, en cada cas, quin és, exactament; el complement representat per *hi*, però això no ens priva de rebutjar l'omissió sistemàtica d'aquest pronom, tal com fan alguns, que redueixen, per exemple, *No hi estic d'acord* a *No estic d'acord*. Podem admetre *Sempre estan d'acord*, que cal entendre «l'un amb l'altre», però si dic que jo no estic d'acord he de dir amb qui.

Albert Jané